

De jaarvergadering

Frans van Tongeren, illustraties Bernadette Kuijs

Bij het woord jaarvergadering haken heel wat mensen af. Zij denken dan aan een statisch gebeuren in een kille, ongezellige ruimte; strenge koppen achter een groene tafel en een stortbad van cijfers waar je niets mee kunt. De afhakers hebben gelijk, maar... er zijn uitzonderingen op deze regel. De jaarvergadering van de imkersvereniging, subvereniging Gorssel, is zeer de moeite waard om te bezoeken. Loopt u even mee? U betreedt dan een prettig verwarmd vertrek dat nog behoord heeft aan Prins Hendrik en niet is te vergelijken met dat slecht verwarmde achteraf-zaaltje, waar het al lelijk kiert tussen de gipsplaten.

De bezoekers schudden elkaar de hand als oude vrienden en voeren bevlogen gesprekken. Na verloop van tijd worden de tafels in een vergaderopstelling geschoven. De tros bezoekers schuifelt uiteen en de imkers nemen plaats aan lange houten tafels. Op de valreep komt nog iemand binnen. Hij heeft een toestel bij zich, dat glanst van nieuwigheid.

Ton van H., de maker van dit draagtoestel voor bijenkasten, zegt: 'Jongens, jullie mogen het gerust weten. Dit apparaat is ijzersterk'.

Waarderend gemompel klinkt alom. De berrie ziet er piekfijn uit. 'Ik zal het jullie laten zien', zegt Ton onverschrokken. Hij zet een stoel in de open ruimte van de vergaderopstelling en verzoekt de enige dame van het gezelschap, op de stoel te willen plaats nemen. Zij gaat stralend zitten.

Wij kijken geamuseerd toe. De geribbelde buizen van het draagtoestel, naderen de poten van de houten stoel, waar zij op zit. Een van de imkers schiet te hulp en op een teken van Ton wordt de stoel, met haar kostbaar gewicht, geheven. Wij horen een vervaarlijk gekraak, doch de dame op de stoel blijft glimlachen. De stoel blijkt het slachtoffer te zijn.

De penningmeester vraagt Ton wat deze stoelenmoordenaar moet gaan kosten, maar de maker zegt verontwaardigd:

'Ik heb gezegd dat ik een draagtoestel zou maken. Niet dat ie wat moest gaan kosten!'

Wij brengen Tom een staande ovatie.

De vergadering wordt geopend en komt op toeren.

Punt 7 wordt een struikelblok... De voorzitter, Wim K., is aftredend en wegens gezondheidsredenen niet herkiesbaar. De secretaris heeft al veel voorbereidend werk verricht om de onvervangbare te vervangen, maar is daar tot heden nog niet in geslaagd. De voorzitter besluit zelf het voortouw te gaan nemen.

'Vera, wil jij geen voorzitter worden?' 'Beste Wim, officieel ben ik geheel niet aanwezig'. 'Hoezo niet?'

'Wel, je hebt de vergadering geopend met: Mijne Heren en de enige dame in het gezelschap heb je niet genoemd!' De aanwezigen genieten volop van dit steekspel en wachten op de ontknoping. Na zijn

excuses voor deze nalatigheid te hebben gemaakt, vervolgt Wim: 'Waarom wil je geen voorzitter worden?' 'Wel, ik beheer het Nederlands niet zo goed. Ze lachen me uit om mijn Duitse uitspraak'. 'Nou, het is niet gebruikelijk dat de voorzitter uitgelachen wordt. Maar, iemand moet toch voorzitter worden!'

'Kijk eens hier Wim. Ik

vind voorzitter zijn gewoon niet leuk. Ik heb je huis, je bijen en je tuin al overgenomen. Ik heb geen zin, om je baan ook nog over te nemen'.

De toehoorders hebben dikke pret.

Fred B. fluistert de secretaris wat in het oor en deze gaat meteen telefoneren. Na een kwartiertje komt Harrie J. 'De Kleine Haar' binnen stappen. Hij gaat zitten.

'Een dokter komt direct als hij wordt opgeroepen', fluistert een van de aanwezigen.

'Dat is een soort reflex'.

Wim stelt Harrie de bekende vraag. Wij luisteren gespannen toe. Het verlossende antwoord komt er zonder aarzeling uit. Het luidt: 'Ja, dat wil ik wel doen!' De bevalling is zonder problemen verlopen. Wij hebben een nieuwe voorzitter.

Toch niet een beetje spijt gekregen, dat u er niet bij kon zijn? Zo ja,... dan zien wij elkaar op de volgende jaarvergadering!